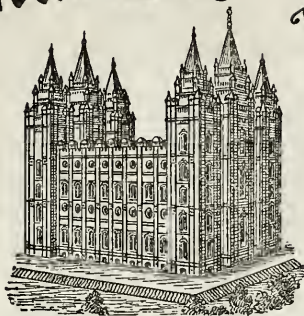


Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages



de Sidste-
Bellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 15

1 August 1905

54 Aargang

Tale af Apostel Rudger Clauson,

holdt den 7de April 1905, i Tabernaklet i Salt Lake City.

Brødre og Søstre, Jeg har glædet mig overmaade meget ved den Aand, der har hersket i denne Konference og ved at se saa mange Sidste-Dages Hellige samlede i denne Bygning. Der var en Gang, da de Sidste-Dages Hellige kun vare faa i Antal, og det var den 6te April 1830. Nu derimod, er Herrens Folk stærkt i Troen, stærkt i Erfarenhed og ligesaa med Hensyn til Antal, som man med Rimelighed kunde vente. Vi have nu 55 Staver i Zion med 629 Grene, og 14 Misjioner ude i Verden; og der findes ikke en Gren, uden at den har flere Medlemmer, end Kirken havde for 75 Aar siden. Jeg mindes godt den Tid, da et stort Delingstæppe var ophængt tværs over Midten af denne Bygning. Jeg var den Gang kun en Dreng; denne Hal var den Gang for stor, og det var vanskeligt at faa Halvdelen af den fyldt med Sidste-Dages Hellige, men nu er Tabernaklet ikke stort nok. Jeg kan ikke mindes nogen sinde at have set saa mange komme sammen paa den første Dag af en Konference, som jeg saa her igaar-morges, og vi se ogsaa i Dag en stor Forsamling af Sidste-Dages Hellige, der tæller maaste 8,000 eller 10,000. Det er høist mærkeligt; det er opmuntrende saaledes at se Guds Værks Fremgang og Udvikling.

Der er foregaaet mange Forandringer siden den Tid, da Kirken blev organiseret. Jeg vil blot henlede eders Opmærksomhed paa det Faktum, at kun faa af dem, der ere her tilstede, kendte Profeten Joseph Smith personlig eller vare sammen med ham, medens han levede. Næsten alle

hans Samtidige ere hedengangne. Jeg vil ogsaa henlede eders Opmærksomhed paa andre Omstiftelser, som ere indtrufne, og som jeg kom til at tænke over. Præsident Lund bemærkede, at dette var Jesu Kirkes 75de aarlige Konference. Siden vi bleve organiserede som en Kirke, ere fem Præsidenter hensovede samt seks Raadgivere i Præsidentstabet, elleve Apostler — næsten et helt Kvorum — ere gaaede hinsides Sløret og ind i Aandernes Verden. Elleve af det Første Præsidentskab over de Halvfjerds og tre præsiderende Biskopper ere ogsaa hedengangne, men det er ikke nær saa mærkeligt, som det, der er foregaaet i vor egen Levetid, i det korte Tidsrum af 13 Aar. Siden Aaret 1902 ere to Præsidenter hensovede, nemlig: Wilford Woodruff og Lorenzo Snow samt en Raadgiver i Præsidentstabet, nemlig George D. Cannon. Lige-
saa ere følgende Apostler: Franklin D. Richards; Abraham H. Cannon; Brigham Young den yngre og Abraham D. Woodruff; tre af Præsidentskabet over de Halvfjerds, nemlig: Jakob Gates; John Morgan og Edward Stevenson, samt af andre ledende Mænd: Karl G. Maeser; der havde Bestyrelsen over alle Kirkens Skoler, og George Goddard, der var Første Assistent i Ledelsen af Kirkens Søndagsskoler, samt John Jaques, der var Assistent til Kirkens Historiefriver. For 13 Aar siden havde vi 33 Staver i Zion, og nu har vi 55 — en Forøgelse af 22 i 13 Aar. Af de 33 Præsidenter, som levede paa den Tid, ere elleve hensovede, hvilket er en fuld Trediedel. Det vil heraf ses, at af de 26 Mænd, der udgør Kirkens Ledere eller Bestyrelse, ere 21 gangne hinsides Graven og ind i Aandeverdenen. Til mig forekommer det ganske mærkværdigt og viser, at Omstiftelser foregaa næsten umærkeligt hele Tiden. Hvad kunne vi ikke vente at ville ske, Brødre og Søstre, i Løbet af 20, 30 eller 50 Aar? Enten vi tænke over det eller ikke, staar det fast som et uroffeligt Faktum, at de, som i Dag ere Børn, Dreng og Piger, imorgen ville være Mænd og Kvinder; og det Ansvar, der paahviler Nutidens Mænd og Kvinder, vil snart komme til at paahvile deres Børn; og dette viser Præstedømmets og de andre Organisationers store Betydning for Kirken. Mange Forældre ere saa optagne med deres timelige Affærer for at forsørge deres Familier, at de ingen Tid synes at have tilovers til deres Børns Undervisning og Opdragelse, og dog findes der en god Lejlighed for dem i Præstedømmets Kvorummer og de andre Organisationer, hvor Børn blive underviste i de Principper, som vedrøre vort Forhold til Herren. Vi have forskellige Grader af Præstedømmet, ligesaa Diakon til Højpræst, og der er intet Princip i Kirken af saa stor Betydning og Vigtighed for os, som Præstedømmets Myndighed. Betydningen af denne Myndighed burde læres og forstaaes og Kvorummerne understøttes og vedligeholdes af de Sidste-Dages Hellige. Enhver Mand og ethvert ungt Menneske, som har Præstedømmet, bør gøre sin Pligt. Vi bør ogsaa understøtte Kirkens andre Hjelpe-Organi-

sationer: Kvindernes Hjelpe-Forening, Søndagskolen, de Unges Uddannelsesforening, Børne-Foreningen og Religions-Klassen; de bør alle understøttes, og Forældre bør ikke forsømme at sende deres Børn til disse Steder for at erholde Undervisning, hvorved de kunne blive forberedte og skikkede for de ansvarfulde Pligter, der ville komme til at paahvile dem i Fremtiden; og uagtet ledende Mænd og Kvinder, der have staaet som Kirkenes Piller — Mænd og Kvinder med stærkt udpræget Karakter, med stor Tro og aandelig Styrke — ere bortkaldte fra os, saa skrider Kirken dog stadigt fremad, hvilket er et mærkeligt Særkende ved dette Værk. Jeg vil henlede eders Opmærksomhed, Brødre og Søstre, paa det Faktum, at der findes visse meget mærkværdige Forudsigelser angaaende det Værk, som vi nu ere interesserede i. Det var velbekendt i Oldtiden; endog Profeten Daniel saa dette Værk, og I ville maaske erindre noget om det store Syn, Nebukadnezar havde, og som han siden havde glemt. Han havde nemlig haft et Syn om Natten, i hvilket der blev ham vist ganske mærkværdige Ting, som han siden ikke kunde erindre. Han sendte derfor Bud efter Astrologerne og andre af Babylons viseste Mænd, for af dem at saa Synet og dets Betydning opklaret, men disse kloge Mænd kunde ikke hjælpe ham i saa Henseende. De sagde, at dersom han blot vilde fortælle dem sin Drøm eller Syn, saa mente de, at kunne være ham til Tjeneste, men det kunde han ikke. Da var det, at Daniel, en af de foragtede Hebræer, blev hentet for at fortælle Kongen sit Syn; og Daniel brugte ved hin Lejlighed, disse mærkværdige Udtryk — Udtryk, som jeg anser for ganske mærkværdige, i Betragtning af Verdens nuværende Anskuelser med Hensyn til Aabenbaring:

„Der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer hemmelige Ting, han haver kundgjort Kong Nebukadnezar hvad, som vil ske i de sidste Dage.“

Her fremstilles for os en Gud i Himmelen, der aabenbarer det Hemmelige, og som taler til Menneskene; en Gud som giver Aabenbaring. Det var en saadan Gud at Daniel tilbad, og det var den Gud, der vilde tilkendegive Kongen det, som han havde set i et Syn om Natten. Kongen havde set et meget stort Billede, bestaaende af Guld, Sølv, Kobber og Jern og en Blanding af Jern og Ler. Dette Billede forestillede de forskellige Verdensriger, der skulde herske paa Jorden lige fra Nebukadnezars Regeringstid og helt ned til den sidste Tid; og Hovedet af Guld forestillede Babylon som det eksisterede i Oldtiden. Andre Verdensriger paafølgte det babyloniske, indtil det kom til Fødderne og Tærerne, der skulde forestille de Riger, som vilde eksistere i de sidste Dage; og Daniel sagde:

„Men i de samme Kongers Dage, skal Himmels Gud oprette et Rige, som ikke skal fordærves evindeligt, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk, men det skal knuse og gøre Ende paa alle disse Riger, men det skal bestaa evindeligt.“ (Daniel 2det Kap.)

Profeten Esaias havde ogsaa sit Blik henvendt paa denne Begivenhed, og dersom han havde været tilstede her igaar, og havde nedskrevet, hvad han da vilde have set, saa kunde han ikke have beskrevet Folkets Tilstand bedre, end som han gjorde for flere tusind Aar siden, og som vi finde det nedskrevet i Bibelen. Dersom jeg husker rigtigt, udtrykker han sig saaledes:

„Og det skal ske i de sidste Dage, da skal Herrens Huses Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene, og ophøjes over Højene; og mange Hedninger skal løbe dertil.

Og mange Folk skal sige: kommer, lad os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem.“ (Esaias 2det Kap.)

Paa et andet Sted siger Esaias;

„Du, som bærer Zion et godt Budskab, stig op paa et højt Bjerg.“ (Esaias 40,9.)

Endvidere siger samme Profet:

„Thi Herren skal trøste Zion; han vil opbygge hendes ødelagte Steder; og han vil gøre Ørtenen ligesom Eden, og dens tørre Steder ligesom Herrens Have. Fryd og Glæde skal findes der, Taksigelse og Frydefange.“

Denne store Forsamling kan bevidne, at disse Profetens Ord ere gaaede i bogstavelig Opfyldelse. Var ikke dette Land en øde Ørten i Aaret 1847? Er det ikke nu gjort til et blomstrende Eden; Dette Land er blevet til et Vndlingsopholdssted, fremfor mange andre. Vi ønske os ikke noget bedre, og jeg tror næppe, at Herren kan føre os til noget bedre Sted, end det vi bebo for nærværende, undtagen han agter at udgyde andre Betsignelser over os, større end dem, vi hidtil have modtaget her. Vi have set og erfaret Folkets Glæde her i denne Konference; vi have hørt Israels Vædster tilkendegive deres Taknemmelighed her fra denne Talerstol, og ligeledes har dette Sangkor givet Tak og Pris ledsaget af Musikkenes Toner. Esaias, Profeten, maa have havt sit Blik fæstet paa disse Begivenheder, og igennem de store Syner, som han havde, maa han have set Herrens Folks Forsamlinger. O, hvor vore Hjerter ere blevne opløstede ved denne Lejlighed!

Brødre og Søstre! jeg bærer Vidnesbyrd om, at dette er Herrens Værk. Jeg kan sige forsandt, at jeg er blevet et Njevidne til, at Esaias var en Guds Profet, og ligesaa at Daniel var en sand Profet; thi deres Profetier ere blevne opfyldte. Dette er Guds Værk og ikke et Mennekeværk, og hvilkensomhelst Mand i Kirken eller udenfor Kirken, der vil sætte sig imod dette Værk, maa gøre Regning paa at prøve Kræfter med den Almægtige, og følgerlig vil han komme tilkort og hans Daarskab vil blive synbar for alle Menneker. J ville maasse erindre,

Brødre og Søstre, at Profeten Joseph fik en Forjættelse af Herren, dengang han gik ud for at forkynde Omvendelsens Evangelium for denne Slægt — Herren sagde til ham:

„Lader dem derfor komme frem med deres stærke Grunde mod Herren, (ikke imod Joseph eller hans Brødre; thi de vare kun Herrens Sendebud,) Sandelig, saa siger Herren til eder, intet Vaaben, som er dannet mod eder, skal lykkes; og dersom nogen opløfter sin Røst mod eder, skal han blive beskæmmet i min egen belejlige Tid.“

Læg Mærke til, at disse ere ikke Profeten Joseph Smiths Ord, men Guds Aabenbaring til ham. Dette er Jesu Kristi Gerning, og ikke Joseph Smiths Værk, ejheller hans Efterfølgeres eller nogen anden Mands her paa Jorden. Jeg glæder mig ved denne Overbevisning, og jeg fryder mig ved de Lærdomme, som vi have faaet i denne Konference, og ved de velsignede Trøstens Ord, vi have erholdt. Jeg fryder mig ved de Helliges Enighed, da det fremviser Frugterne af 75 Aars Erfaring i Forbindelse med dette Værk. Præsident Lymans Bemærkninger gjorde et dybt Indtryk paa mig, idet han henviste til de Sidste-Dages Helliges Erfaringer, Prøvelser, Tro og Udholdenhed. Det er ogsaa mit Vidnesbyrd angaaende dem, og det er blevet yderligere stadfæstet under mine Besøg i Zions forfællige Staver. Jeg fryder mig ved at tilhøre de Sidste-Dages Hellige og ved at være personlig bekendt med Præsidenterne over Zions Staver og med saa mange af Brødrene og Søstrene. Jeg beder, at Herren vil velsigne os, og at han vil befæste og fremme sin Gerning, saa at den maa sejre over al Modstand; dette er min Bøn, i Jesu Navn, Amen.

Herren straffer en Gudsfor nægter.

(Af George L. Farrel.)

Medens jeg læser om Mænd, som nu stride mod Gud og hans Tjenere, og tænker paa, at de for nogle Aar siden vare fulde af Tro paa ham og hans aabenbarede Willie, ja endog vare ivrige Forsvarere af hans Sidste-Dages Værk, mindes jeg om mange Tildragelser saa langt tilbage som i 1849. Naar jeg tænker paa den Forandring, der er sket med mange, som tidligere vare vore Benner, men som nu ere blevne saa fordærvede, at de næppe kunne finde Udtryk krænkende og slette nok mod Kirkens ledende Mænd, der bestandig virke med Iver for Værkets Fremme og for Genoprettelsen af Fred og Retfærd blandt Menneffene — da bedrøves jeg saare over saadanne, som stride mod Herrens Værk.

Jeg erindrer et Tilfælde, der fandt Sted i Newport, South Wales, og har for mig været en Advarsel, at man bør være meget forsigtig

med det Præstedømme, der er os anbetroet, samt agte og ære andre, som bære det hellige Præstedømme, saa at man ikke fornærmer eller vanærer den Helligaand, og driver den bort fra sig.

Tidlig i Maret 1849 forenede en Kurvemager ved Navn Henry Naisb sig med vort Samsund tilligemed sin Hustru og nogle af sine Arbejdsfolk. Da Broder Naisb en Lørdag stod i sin Kurvebutik, kom der en ung Mand og bad om Hjælp. Han kunde ikke tale, men maatte udtrykke sig ved at skrive paa en Table; han var bleven stum ved et Slag af Lyncild. Han sagde, at han var somme Tider besyldt for at være en Bedrager, men at han var bleven undersøgt af flere Ræger, af hvilke een slækkede Tungen paa ham for derved at afhjælpe hans Stumhed, men alt var forgæves, og han kunde ikke sige et Ord.

Broder Naisb hntedes over denne unge Mand, som hed Ruben Brinkworth, og satte ham i Arbejde med at levere Kurve til sine Kunder, og gjorde den nødvendige Forklaring skriftlig. Paa samme Tid hørte den Stumme Evangeliet forklaret og blev troende. En vis Aften blev bestemt til Daaben, og de Hellige anmodedes om deres Tilstedeværelse. Mange vare derfor tilstede ved Daaben. Saa snart denne stumme steg op af Vandet, kunde han tale, og han prisede Gud hele Natten og med to andre, der forbleve hos ham til om Morgenen, glædede han sig over, hvad der var sket.

Efter nogen Tid blev han ordineret til Præst og blev udsendt til at forkynde Evangeliet for andre. Han bar mangt et trofast og sandfærdigt Vidnesbyrd om Evangeliet og sin mirakuløse Helbredelse fra Stumhed, den Nat han gik i Daab; han var nemlig fuldkommen overbevist om, at den, som døbte ham, havde sin Myndighed fra Gud. Som Ældste John Frost bevidnede, forblev han trofast i sit Arbejde medens de virkede tilfammen. Nogen Tid derefter blev Ældste Frost kaldt til at virke i den irske Mission, og var der en lang Tid, uden at høre noget fra Ruben Brinkworth.

I 1859 blev jeg af Præsident G. D. Cannon kaldet til at være behjælpelig med at bringe et Selskab af 650 Emigranter fra Florence til Utah, og det traf sig, at Ældste John Frost var med blandt disse. I en Samtale med ham en Dag, fortalte jeg ham, at jeg annammede Evangeliet i Newport, Wales. Derpaa spurgte han mig, om jeg kendte Ruben Brinkworth, hvortil jeg svarede, at jeg kendte ham godt, og med det samme fortalte jeg ham om det Mirakel, der skete ved Rubens Daab, nemlig hvorledes han fik sit Maal. Han fortalte mig da, hvorledes han havde arbejdet sammen med Brinkworth i England, og at han selv senere hen blev kaldet til at virke i Irland.

„Da jeg blev løst for at rejse hjem,“ vedblev han, „og medens jeg gik paa Gaden i Manchester, mødte jeg en Mand, der gik paa Krykker, hvis Ansigt jeg syntes at kende. Efter at jeg var kommen forbi ham,

vendte jeg om og fulgte efter ham et kort Stykke Vej. Jeg saa, at han maatte slæbe det ene Ben efter sig, og at det hang, som om det kunde være fæstet ved en Snor. Efter igen at være kommet lidt forbi ham, vendte jeg mig om igen og gik ham langsomt i Møde for at se om jeg kendte ham. Jeg standsede, og han sagde straks til mig: „John, du kender mig nok, ikke sandt.“

„Ja,“ svarede jeg, „det er jo Ruben.“

„Ja, ganske vist er det Ruben,“ fik jeg til Svar.

„Maa jeg spørge: hvad fejler dig?“

Som vi nu gik saa smaat sammen, sagde han: „Guds Straffedomme hvile tungt paa mig.“ Da jeg nu adspurgte ham videre om Aarsagen til hans Glendighed, svarede han: „Nogle Præster tilbød mig Penge, dersom jeg vilde rejse rundt og prædike deres Lærdomme, hvortil jeg gav efter og virkede for deres Sag. Derpaa bød de mig flere Penge, dersom jeg vilde vidne for Folk, at hvad jeg havde fortalt om min Helbredelse ved Guds Almagt, var Løgn, og at jeg aldrig havde været stum. Snart derefter mistede jeg Brugen af mit Ben, og mit Rygben er nu ogsaa meget krumt, og nu er jeg som De ser.“

Jeg bad ham om at omvende sig fra Synd og bede Gud om Tilgivelse; men han svarede mig med taarefulde Øjne: „John, jeg har begaaet den utilgivelige Synd — syndet imod den Helligaand, og kan aldrig faa Tilgivelse hverken her eller hisset!“ Da vi skiltes ad, var jeg saare bedrøvet over hans ynkkelige Skæbne.“

Ovenstaaende er Indholdet af hvad John Frost fortalte mig om Ruben Brinkworth, medens vi tilfammen stod paa Vagt ved Bredden af Sweetwater Floden i August Maaned 1859. Om nu Rubens Synd var den at „synde imod den Helligaand“ eller ikke, havde den uden Tvivl denne store Videlse til Udfald.

Vi kunne heraf se, hvor forsigtige vi burde være med det, som Gud haver anbetroet os: Lys og Kundskab om hans Væsen, hans Almagt og Godhed, hans Sidste-Dages store Værk, hans hellige Præstedømmes Myndighed paa Jorden saavel som i Himlen, og aldrig modstride, modsigende eller vanære hans hellige Navn, ej heller hans Tjenere.

Vær aldrig ledig. Har du intet at beskæftige dine Hænder med, da søg at beskæftige dit Sind med noget nyttigt.

Hvis du har Guds Aand i Hjertet, da lyt til dens stille Hviſten; har du den ikke, da søg at erholde den ved at leve et dydigt Levnet.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
 Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Tirsdag den 1 August 1905

Visdomsord.

En Afholdsmand, der undertegner sig i „Agitatoren“ som Niels Bratt, giver følgende Forklaring om Afhold og Fred — hvilken er i Overensstemmelse med de Sidste-Dages Helliges Anskuelse desangaaende.

„Med Afhold mene vi en fornuftig Levemaade; med Fred mene vi Lykke. Af det første følger det andet. Platon lærte, at Maadehold er den største menneskelige Dyd. Maadehold i Levemaade indbefatter totalt Afhold fra berusende Drikke. Enhver Nydelse af Rusdrik er Mangel paa Maadehold.

Med Maadehold menes fornuftig Selvbeherstelse, og ved Rusdrik taber man Herredømmet over sig selv. Afholdskravet omfatter alt det, som skader Liv og Helbred. Det hviler paa Undersøgelse og Erfaring; det er en Frugt af Videnskab. Afhold vil sige: at rette sig efter Erfaringens Vejledning.

Fred er ikke Stilstand. Stilstand er Tilbagegang og Død; men Død er Opløsning. Fred er Liv — den friske rindende Kilde, ikke den stille Dam. Fred er Overensstemmelse, Harmoni, og ikke kvælende Undertrykkelse og Selvopgivelse.

Afhold og Fred vil som Lovregel sige, at man af al sin Evne skal sørge for ikke at ligge under for Laster, der forstyrre eller ganske tilintetgøre det menneskelige Velvære. Afhold vil saaledes ikke indskrænke sig til alene at omfatte skadelig Drik, men ogsaa omfatte skadelig Mad. Totalismen og Vegetarismen gaa Haand i Haand — alt, hvad der kan tjene til Fred. Hvad der forstyrrer Harmonien maa holdes borte. Op-gaven bestemmer Arbejdet, som Maalet bestemmer Vejen. Afhold og Fred hører sammen, fordi Freden siger, hvad Afholdet gælder.“

Gud, som altid kender sine Skabningers Tilstand her paa Jorden, tilkendegav sin Villie til sin Profet, Joseph Smith, i Februar 1832 med Hensyn til Maadehold. Næsten to Aar forud havde han tilkendegivet sin Villie angaaende sin Kirkes Organisation og fra Tid til anden lært sit Folk ved Aabenbarelse, „hvad de skulde gøre“, ikke alene for at blive salige efter Døden, men ogsaa i dette Liv. Saaledes gav han os Undervisning med Hensyn til vor Levemaade, og hans Raad er af alle naturkyndige anerkendt som vise, forstandige og ophøjende for Menneskene, idet man ved deres Efterlevelse bevarer Legemets Styrke og Sundhed og følgerlig forlænger Livets Varighed, og løfter Moraliteten op paa et højere Trin — fremad mod Skaberens Formaal. Ved hans vise Raads

Efterlevelse bevirkes sand Lykkeligbed baade her i dette Liv og i det tilkommende. Vi samtykke med Hr. Bratt i hans Anskuelse om hvad Afhold omfatter (eller burde omfatte). Gud lærer os, at det ikke alene er Rusdrik, der forforter Livet og fordærver Sjælen, men andre Nydelser ogsaa anses for lastværdige, saasom Nydelsen af Kaffe og The; Brugen af Tobak for Tilfredsstillelsen af en unaturlig Lust, kort sagt, ethvert Misbrug af Legemet, der kommer i Strid med Dyd og sand Moralitet. Herrens Raad til Menneskene sigter til, at drage dem op til sig i Dyd og Helligbed, som han selv er hellig. Ligesom en kærlig jordisk Fader ønsker ved sund og forstandig Undervisning at opdrage sine Børn, mindst til sit eget Højdepunkt i Kundskab og Moralitet, saaledes har ogsaa vor himmelske Fader til Hensigt at drage sine Børn op til sig i Visdom, Magt og Herlighed.

For Værkets Fremme.

Da Herren ved Kirkens Begyndelse i denne Husholdning kaldte sine Tjenere til at gaa ud iblandt Folket og forkynde det evige Evangelium, der i Opfyldelse af hans Forjættelser var gengivet ved Englebud fra Himmelen, udtalte han sig til sine Tjenere paa følgende Maade: „Sandelig, sandelig siger jeg eder, at Marken er allerede hvid til Høsten; udstrækker derfor eders Segle og høster af al eders Sjæl, Sind og Styrke; aabner eders Munde, . . . saa skulle de vorde fulde, sigende: Omvender eder, omvender eder, bereder Herrens Vej og gør hans Stier rette; thi Himmerige er nær!“

Af denne og andre lignende Udtalelser lære vi Herrens Villie og Ønske angaaende Værkets Forfremmelse, og af hvor stor Vigtighed det er, at enhver, som har ladet sig hverve til Tjeneste i Missionsmarken, ser til, at Tiden, der saa hastig vinder bort, bliver anvendt paa bedst mulige Maade til Evangeliets Udbredelse og for at vinde Sjæle til Herren. Naar vi efter regelmæssig Kaldelse paatage os at virke i Missionen, er det hver Voldsstes Pligt at virke med al Iver og Flid, hvor det er ham beskiftet af dem, som ere hans Foresatte, enten det monne være en Grensforstander, Konferencepræsident eller Missionspræsident, og ingen Missionær burde forlade sin Arbejdsmark for at virke andetsteds uden Tilladelse. Uden en saadan Regelmæssighed og Orden, vilde Missionen snart blive som et Kaos, hvorom ingen Beregning kunde gøres, og Bestyrelsen kunde aldrig vide med nogen Visshed, hvor Voldsterne virkede.

Om Vejen undertiden af en eller anden Grund kan synes at være spærret for Evangeliets Fremgang, maa vi ikke blive mismodige, men ty hen til Herren for hans Hjælp — ydmyge Hjærtet og bede ham i For-

trolighed om at aabne en Udvej til at komme i Berøring med oprigtige Menneſker. Naar vi ikke forſage ham, vil han ikke forſage os, men muligviſ prøve vor Taalmodighed og vor Tro ved at lade Genvordigheder møde os.

Hvor Miſſionærer finde Folkets Tid for meget beſat med Sommerens Arbejde, kunde det maafte være bedre at virke i Byerne paa den Aarſtid, og ſaa virke om Vinteren paa de mere adſprede Steder; men vigtigt er det at arbejde af al Kraft og Evne for Herrens Sag.

Enhver Veldste i Miſſionen burde læſe „Skandinaviens Stjerne“, ſaa ſnart den udkommer, og derved være beredt paa at omtale dens Indhold til andre, med hvem han kommer i Berøring. Den burde ogſaa udleveres til Abbonnenterne ſaa ſnart ſom muligt. Det haabes, at Miſſionærerne ville gøre alt, hvad der ſtaar i deres Magt for at formere Stjernens Abonnementſtal og paa enhver Maade hjælpe til at opholde Guds Kirke i diſe Lande og bringe mange oprigtige Sjæle til Herren, ſaa at de maa blive delagtiggjorte i de ſtore Velfignelser, hans Folk nyde, og opnaa det evige Liv.

Apoſtel Heber J. Grant aflagde nylig et Beſøg til Skandinavien i Selſkab med 3 af ſine Døtre. Det var jo ogſaa den bedſte Aarſtid, han kunde vælge for ſit Beſøg, da alt nu ſtaar i Flor i diſe Lande. Selſkabet ankom til København den 24de Juni om Aftenen og om Søndagen fik de Hellige og Fremmede, der forſamlede ſig i vor rummelige Sal, Lejlighed til endnu en Gang at høre kraftige Vidneſbyrd direkte fra en Herrens Apoſtel. Eſterdi han kun kunde udtrykke ſine Følelſer i det engelliſke Sprog, blev det overſat Sætning for Sætning paa Danſk. Eſterat have gennemſtrejft Staden paa Sporvogne og tilbens og ſet meget af det ſeværdige, betog Selſkabet ſig tilligemed Præſident J. M. Chriſtensen paa Vanen med Aarhus ſom Rejſens Maal. Selſkabet beſøgte ogſaa Aalborg, Frederikſhavn, Kriſtiania, Gøteborg og Stockholm, og paa hvert Sted havde de forſamlede Hellige og Fremmede Lejlighed til at høre denne Apoſtels kraftige Vidneſbyrd, ſaavelſom Præſident J. M. Chriſtensen, ſaa langt, ſom han fulgte med Selſkabet. Han forlod dem nemlig i Gøteborg, hvorfra han vendte tilbage til København ad nærmefte Vej. Eſter Beſøget til Skandinavien rejſte Apoſtlen til Tyskland med ſamme Formaal, nemlig at beſøge de Hellige og ſe noget af det ſkønne i Europa.

Afkøſning. Følgende Miſſionærer bleve løſte fra deres Miſſionsvirksomhed i Skandinavien eſter et vel udført Arbejde: Morten C. A. Nicolajſen fra Miſſionskontoret, rejſer til Salt Lake City med ſin Huſtru Thora (Pfeifer); Rupert B. Olsen fra Kbhvns. Konf. til Brigham City, Utah; Herman H. Danielsen fra Kbhvns. Konf. til Lewiston, Idaho;

Peter T. Petersen fra Rbhvns. Konf. til Mint Creek, Idaho; de rejste herfra den 7de Juli.

Følgende Missionærer, der ligeledes have udført et godt og tilfredsstillende Arbejde i Missionen her i Skandinavien, løstes fra deres Virksomhed her og ønskes af alle de Hellige en lykkelig Rejse; de rejste herfra den 28de Juli: .

Missionærpræsident C. D. Sjeldsted, fra Missionens Hovedkontor, til Logan, Utah.

Ældste John A. Johnsen fra Rbhvns. Konf., til Richmond, Idaho.

„ Christian Jonnesbech fra Rbhvns. Konf., til Logan, Utah.

„ Emil Nielsen fra Rbhvns. Konf., til Salina, Utah.

„ Hans S. Larsen fra Rbhvns. Konf., til Brigham City, Utah.

„ Lars H. Larsen fra Aalborgs Konf., til Brigham City, Utah.

„ Søren J. Nielsen fra Aarhus Konf., til South Jordan, Utah.

„ N. C. Christiansen fra Aarhus Konf., til Salt Lake City, Utah.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer ere ankomne fra Zion og bestikkes til at virke i de forstellige Konferencer som følger: Ole J. Larsen, ankom den 5te Juli fra Ogden og bestikkes til at virke i Bergens Conference. Niels C. Jensen fra Springcity ankom den 19de Juli og bestikkes til Aalborg Konf. Andrew Stephensen fra Holden ankom den 19de Juli og bestikkes til Københavns Konf. Stephen M. Petersen forflyttes fra Bergens til Aarhus Konf. Lauritz M. Christensen fra Rbhvns. til Aarhus Konf. Ældste Thor C. Nielsen, der har været i København med sin Hustru og 2 Børn et Aar, blev den 10de Juli af Apostel H. J. Grant kaldet til at virke som Missionær i Kristiania Konf.

Sandheden bestaar.

(Fra Improvement Era.)

Det er ikke at undres over, at de hungre ærgres ved at høre og læse de Spottegloser, der anvendes mod de Sidste-Dages Hellige og deres Være, som ogsaa om de Forandringer, der indtræffe i Kirkens Bestyrelse; men de burde paa samme Tid lære at stole paa Gud og hans vise Styrelse af sit Værk, thi de ville senere hen, naar de vokse til og faa mere Erfarenhed, see, at vi for en stor Del leve ved Tro, og at Gud selv staar ved Roret og vil styre alt til hans Ære og Forherligelse, og til Gavn for dem, der tjene ham. Han vender endog undertiden Menneskenes Fejltagelser til deres Bedste, naar deres Hjerter ere ærlige og oprigtige for ham, og lige meget hvad der bliver sagt eller gjort mod Sandheden, saa vil den bestaa, baade i Henseende til aandelige og timelige Anliggender.

Jugen Religion overgaar eller er bedre end Sandheden, og i Forhold til den Del af Sandheden, som et Religions-samfund er i Besiddelse af, vil det tilsidst blive dømt. Denne Tanke har trøstet mig, naar jeg har undret mig over, hvorfor de Sidste-Dages Hellige møde saa megen Modstand. Naar vi se hen til dette Folks ringe Begyndelse og dertil tage i Betragtning dets underordnede Stilling i. Henseende til Antal, Formue og Verdenskundskab, og saa tænker over deres Mission, som gaar ud paa at stifte Fred og Kærlighed, saa forundrer jeg mig endmere over, at vi møde saa megen Modstand. Lige fra Begyndelsen har denne Kirke proklameret Fred og Velvillie for alle Menneſter, og indpodet i Medlemmernes daglige Liv Kærlighed, Sagtmodighed og Ydmyghed tilligemed enhver anden Dyd, som vil gøre dem til kraftige Mænd og ædle Kvinder; og som et Folk har vi bekendt os at tro paa Jesus Kristus og paa hans Mission og Opofrelse, saa vel som paa hans forunderlige Opstandelse og Vortgang i Herlighed til Faderen. Som en Kirke har vor Organisation altid haft det Formaal at fremme Sandhed, Retfærd og Frihed, og derfor have vi altid fremsat Frelserens Lærdomme og bestræbt os paa at efterleve dem, og ligeledes søgt at formaa andre til ogsaa at gøre det.

Hvorfor har da dette Værk opvakt saa megen Modstand hos Folk, der bekende sig til Kristendommen? Hvorfor har Folk ude i Verden forfulgt de Hellige? Der er intet andet Samfund oprettet i lignende Dje-med, som er saa berygtet, saa ilde omtalt og beløjet, som vi ere. Vort Folks Navne ere blevne knyttede til de værste Rygter, og ingen anden Kirke, der tæller saa saa i Antal, har været saa hadet og afføyet som de Sidste-Dages Hellige. Hvoraf kommer det?

Lad de Hellige selv besvare dette Spørgsmaal. Er det fordi de ere umoralſke, liderlige, ugudelige eller ulydige? — Lad enhver selv besvare dette Spørgsmaal. Hvad angaar deres ledende Mænd, saa have de virket længe og usfortrødent for at fremme dette Folks baade aandelige og timelige Velfærd. Uden deres Selvopofrelse og kærlige Bistand vilde hverken vore aandelige eller timelige Omstændigheder have været saa gode og misundelsesværdige, som de nu ere. I de tre Fjerdedele af et Aarhundrede, som vor Kirke har eksisteret, har disse ledende Mænd aldrig berøvet noget Menneſte hans Ejendom eller nægtet ham sin Frihed. Dvertimod have de befriet Tusinder fra baade timelig og aandelig Trældom. Aldrig søgte de at tyrannisere, men bestræbte sig hele Tiden paa at indprænte Medlemmerne ved uophørlig og indtrængende Formaning, Nødvendigheden af at forstaa Jesu Kristi Evangelium og at rette sig derefter ved at følge i hans Fodspor. De have lært dette Folk at gøre imod andre, hvad de vilde, at andre skulde gøre imod dem; at være venlige mod deres Naboer; at søge at saa deres Medmenneſter til at tro paa Gud, og at Jesus er Kristus, og at han led Døden paa

Korsfættet for at frelse hele Mennefteslægten. Jngen kan med Rette paa-pege en eneste Handling fra deres Side, fom gif ud paa at ftade noget Mennefte. Og hvad der figes om vore Ledere, kan ogsaa med Sandhed figes om de Hellige i Almindelighed — enten fom Individider eller fom et Samfund.

Har ikke de Sidfte-Dages Hellige gjort og gøre de ikke fremdeles Opofrelfer ved at gaa ud til alle Verdensdele for at forklynde Fredens Evangelium og Frelserens Kærligheds-Miffion? Og dog ere de foragtede, mifforftaaede, hadede og forfulgte; men huff paa at Frelseren maatte udftaa det samme. Han helbredte de Blinde, rensede de Spedafte, bragte de Døve til at høre og prædikede Evangeliet for de Fattige, og dog forfulgte Jøderne ham, ja de optog endog Sten for at ftene ham; men han fagde til dem: „Mange gode Gerninger har jeg vift eder fra min Fader, for hvilken af disse ftene J mig?“

Saaledes er det med de Sidfte-Dages Hellige, for hvilken af deres Opofrelfer blive de forfulgte?

Formedelft Guds Inffpiration til hans Tjenere og hans ledsagende Veffignelse, ere de Fattige blevne udfamlede fra mange Lande og bragte hertil, hvor vi have vift dem og ftaffet dem Anledning til at erhverve fig gode Hjem. Fra deres fattige Hjem i deres Fædrelande ere de lignelfesvis blevne overførte og nedfattede i Overflødighedens Land, omgivet af de evige Høje. Vi have gjort dem til det lykkeligfte og friefte Folk i Verden — virkelige Frimænd, idet de her nyde uindffrænket Handlefrihed; thi, vel at mærke, ingen er virkelig fri, medmindre Sandheden har frigjort ham. Af den Grund, figer jeg, ere de Hellige det friefte Folk paa Jorden. Sandheden har frigjort dem.

Vi have hørt megen Snak om at Folk ikke tør „apoftasere“ eller træde ud af Kirken, af Frygt for at miffe deres Liv, deres Formue og andre Gjenstande! Hvem iblandt de Hellige har nogenffinde gjort en Apoftat Fortræd? — Tværtimod, han paafører fig selv Straffen; de Hellige gøre ham ingen Fortræd. Der er ingen, fom med Sandhed kan fige, at de Hellige har gjort ham Fortræd, fordi han har vendt fig bort fra Evangeliet. J, Unge faa vel fom Gamle, vide, at jeg figer Sandhed. Derffom nogen lider Forfølgelfe blandt dette Folk, faa lad os faa det at vide, og da vil Biffoppen foreholde faadanne Forfølgere, at de maa opfylde deres Pligter, fom beftaa i at tjene Herren og elfte alle Mennefter. Jeg vil have Folket lært at forftaa, at derffom en Fjende iblandt os er fyg, da at beføge ham; og hvor nogen er fremmed iblandt os og i Trang, da at pleje ham. Det har alle Tider været Kirkens Princip gennem dets Ledere faa vel fom Folket, og de have udvift i Gerning, at de elfte alle Mennefter, og at de overlade Dom til Herren; ved at gøre godt mod alle, at veffigne og ikke forbande nogen. Denne Regel og Lærdom gælder hver Dag og til alle Tider.

Hvad skal vi saa sige under saadanne Forhold? — Jeg veed og bevidner, at vi have Sandheden og forkynde Jesu Kristi Evangelium; vi ere i Besiddelse af Præstedømmet, der indbefatter Myndighed til at udføre de Ordinanser, som henhøre til evigt Liv. Derfor kunne vi, ligesom Frelseren, med Frimodighed erklære for Verden: „Dersom jeg ikke udfører min Faders Gerning, saa tro mig ikke, men naar jeg gør det, saa dersom I ikke ville tro mig, saa tro dog de Gerninger, som I se, saa at I maa forstaa og tro, at Faderen er i mig, og jeg i ham.“ Ikkebestemte vebblev de at forfølge ham; og uden Tvivl er det af samme Grund, at de Sidste-Dages Hellige ere foragtede, latterliggjorte og forhadte.

Hvad mig selv angaar, saa agter jeg at indvie mit Liv til at sprede Evangeliets Sandhed; jeg agter at stadfæste dette Evangeliums guddommelige Oprindelse og at staa ved det, lige meget hvad Menneffene sige om det. Jeg tror af ganske Hjerter paa Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission, og vil ikke fornægte det Lys, som Gud har skænket mig i saa Henseende.

Vore unge Folk have ingen Grund til at være ængstelige, endstønt de nok kunne have Aarsag til at bedrøves, naar de høre Jesu Kristi Lære og Evangeliets Principper blive ryggesløst bespottet, og Verdens Mennefter fremstille aandelige Emner paa en latterliggørende Maade; thi efter alt, hvad der bliver sagt eller gjort, saa vil Sandheden, som er bleven aabenbaret, og som de Hellige have annammet, alligevel bestaa og tilsidst triumfere over al Modstand. Joseph F. Smith.

Hvad der kan komme af Forfølgelse.

I et af de sidste Numre af »Chattanooga News«, en amerikansk Avis, findes en Beretning om en Samtale mellem en af Bladets Repræsentanter og Ældste Ben E. Rich, som er Sydstaternes Missionspræsident; følgende ere Uddrag af deres Samtale.

Avisrepræsentanten, som vi for kort vil kalde Hr. Do, spurgte Hr. Rich, hvad Virkning Smoot-Undersøgelsen og de mangfoldige Angreb mod hans Kirke, havde paa Missionsarbejdet i Syden, hvortil Hr. Rich svarede:

„Vi have slet ingen Grund til at klage os. Hvad der staar os mest imod, er Folkets Ligegyldighed med Hensyn til Religion. Naar der intet bliver sagt om os, saa er det vanskeligt for vore Ældster at faa Samtaler med Folk om vor Lære. Dvertimod, naar Aviserne omhandle os med blendende Overskrifter om „Mormonerne“, da er der ikke noget

i Bejen. Brigham Young sagde ved en vis Lejlighed, at hver Gang de flaa til Mormonismen, flaa de den opad (tilvejr); og vor egen Erfaring er, at paa saadanne Tider som disse, er der flere betænksumme og upartiske Mennesker, der gøre sig Umage for at udfinde og forstaa, hvad dette forunderlige Folk tro og lære, end der er, naar intet bliver sagt og skrevet om os. De har vel hørt, at da Ben Butler engang blev interviewet af en Uvisrepræsentant og blev spurgt om, hvad han skulde sige om ham, svarede Butler: Det gør lige meget, hvad de skriver om mig, naar bare de skriver noget og holder mig i Syne hos Publikum. Men ihvad det saa gælder, lad mig bare ikke gaa ud af Syne.

Vort Folks Historie viser, at vi altid have mest Tilvækst, naar vi blive mest omtalt, især naar vore Modstandere udsprede Løgne om os. Der kommer flere Breve til vort Kontor fra fremragende Mænd — blandt hvilke ogsaa Breve fra Præster af forskellige andre Samfund, med Spørgsmaal angaaende vor Tro, og med Ubedelse af vore Skrifter og Bøger — end nogenfinde før under Missionens Tilværelse. Ja, vi ere lige saa fornøjede og tilfredse med vor Stilling som en Blomst, der nikker og svinger sig i den kølige Sommerluft. Vi ere vaccinerede med Sandheden og frygte ikke nogenstomhelst Modstand. Vi have flere Indbydelsler til at holde evangeliske Samtaler med Folk, end vi ere i Stand til at svare. Medlemsantallet formeres stadig ved Daab, og de Hellige glæde sig.

De vil kanske forundres, naar jeg fortæller dem, at det koster mere end 150 Dollars (henimod 600 Kroner) om Maanedes for Postforsendelser af vor Literatur til dem, som forlange vore Bøger og Skrifter. For seks Uger siden bestilte jeg 30,000 Flyveskrifter, og har nu igen maattet bestille 300,000 til."

„Hvad Virkning har disse Forsølgelser paa Ungdommen?“ spurgte Hr. Do.

„Der er ingen Fare med vore Unge; de blive oplærte til at ransage deres Forældres Tro og den hellige Skrift, og ere i Stand til at staa Prøven. Min Familie boede her i Syden for seks Aar siden, og alle mine Børn have overværet Gudstjeneste i de forskellige Kirker i Chattanooga med min Willie. De ere ikke i Uvidenhed angaaende disse Samfunds Trosbekendelser, ej heller ere de uvidende med Hensyn til deres egen antagne Religion. Dersom nogen af deres Prædikanter tænke saaledes om dem, vil jeg kun sige, at jeg har her en 17aarig Søn, som er villig til at acceptere en Indbydelse til hvilkensomhelst Præsts Hjem, og ved Hjælp af Præstens egen Bibel forsvare sin Tro, og de have min Tilladelse til at diskutere med Præsten og vise ham hans Vildfarelser, ligesom og denne har samme Rettighed. Han vil gaa alene, og jeg skal ikke ængstes over Udfaldet. Naar Præsterne ere færdige med

ham, tænker jeg, de vil begynde at forstaa, hvorledes det forholder sig med vore unge Mænd og Kvinder.

Om nogle Dage rejser jeg bort, for at holde Konferencer i de forskellige Stater, og agter at blive borte i flere Uger; saa haaber jeg, at medens jeg er borte, en eller anden god Mand vil føle sig forpligtet til at begynde et Missionsarbejde paa denne min Søn."

(•Mill. Star• Nr. 27 Vol. 67.)

Til Jylland. Med Missiøner og Emigrant Selskabet, der forlod København den 25de med Tog til Esbjerg for derfra at fortsætte Rejssen til det fjerne Vesten i Amerika, fulgte ogsaa Missiønspræsident J. M. Christensen, der igen havde Forretningsaffærer at passe i Jylland. Han ventes hjem i Begyndelsen af August Maaned.

Dødsfald. I sit Hjem i Ephraim, Utah, afgang den 9de Juni 1905 ved Døden en af mange vel bekendt Missiøner Jens Christian Frost, som var født i Hou i Vendsyssel, Jylland. Han var 65 Aar gammel og havde i sine yngre Aar udført meget Arbejde i den skandinaviske Mission, og forblev et trofast Medlem af Kirken indtil sin Død.

Ved Døden afgang den 25de Juli 1905 Søster Charlotte Amalie Jørgensen, som har ligget paa Hospitalet omtrent et Aar. Hun havde opnaaet en ganske høj Alder og døde med en fuld Bevidsthed om Evangeliets Sandhed og i den Forventning at opnaa evigt Liv og Salighed. Den Aand, der bejælede hende, vil let ses af det lille Rim, hun havde digtet, og som var optaget i Nr. 14 af Stjernen, d. Aarg. Hun var 76 Aar gammel og blev begravet paa Garnisons Kirkegaard den 30te Juli, ledsaget af hendes Vennekreds, som en sidste Væresbevisning til den hensejvede.

Lev saaledes, at hvis nogen taler ilde om dig, ingen vil tro det!

Før du lægger dig til Hvile, kast et Blik tilbage over Dagens Gerninger!

Indhold:

Tale af Apostel Rudger Clauson ..	225	Afløsning	234
Herren straffer en Gudsfor nægter.	229	Ankomst og Besikkelse	235
Redaktionelt:		Sandheden bestaar	235
Bisdomsord	232	Hvad der kommer af Forsølgelse..	238
For Værkets Fremme	233	Med Toget til Jylland	240
Apostel Heber J. Grant	234	Dødsfald	240

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Redigeret af F. Christensen. Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).